

Ziet gij deze vrouw

- * intochtlied 340
- * stil gebed
votum en groet

***Onze hulp is in de naam des heren die de hemel en de aarde gemaakt heeft,
Die trouw is en trouw blijft en niet laat varen het werk van zijn handen.
Genade zij u en vrede van god onze Vader en van onze Here Jezus Christus,
in de gemeenschap van en met de Heilige Geest.***

- * lied 5
- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezingen: N.T. Luc. 7: 36 - 50
1 Cor. 13: 13
- * lied 33
- * preek n.a.v. Luc. 7: 42b
- * lied 171
- * gebed/voorbede
- * slotlied 499: 1 en 2
- * zegenbede
- * vervolg slotlied 499:3

***De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest
Is met u allen.***

Liederen uit de bundel van Johannes de Heer

'Wie van hen zal hem dan het meeste liefhebben?'
'En zich naar de vrouw wendende, zeide Hij tot Simon: Ziet gij deze vrouw?'

En of Simon deze vrouw gezien had!
Zij, die vrouw – want zo stond ze bekend in de stad -, zij vormde immers *het* incident op Simon's maaltijd ter ere van Jezus!
Zonder uitnodiging had ze kans gezien in het huis van deze man – die de wet kende! – binnen te komen.
Wat een theater had ze gemaakt daar aan de voeten van Jezus... Ja, hij, Simon had haar wel gezien – schijnbaar eerder dan Jezus -, **wie en wat** ze was!
Hij had nog bij zichzelf gezegd: 'Indien deze de profeet was, zou Hij wel weten, wie en wat deze vrouw is, die Hem aanraakt: dat zij een *zondares* is'.

Hebt u haar ook gezien?
'Ziet gij deze vrouw?'
Wat zien wij dan?
Hoe zouden wij gereageerd hebben, als dat tafereel zich in ons bijzijn had afgespeeld. Hadden we het kunnen plaatsen?
Zouden *wij* er iets van begrepen hebben?
Of zou ze voor ons ook een *incident* geweest zijn... gênant!
De vraag van Jezus aan Simon: 'Ziet gij deze vrouw', betekent zoveel als:
Kun jij invullen wat er hier gebeurd?

Zouden wij het kunnen?
Voelen wij aan dat zij een *geweldig sprekende boodschap* is en dat zonder een woord te zeggen?!
Luisteren we eens naar haar...
Wat horen we dan?
Wat zien we als we naar haar kijken? **TRANEN.**
'Ziet gij deze vrouw'?!

Daar staat ze, achter Jezus en huilen dat ze doet! In haar handen heeft ze een albasten kruik met mirre, kostbaar – duur. Ze heeft schijnbaar de mensen om haar heen niet in de gaten. Zij ziet *alleen* Jezus. Nou zien... – wat kun je door tranen heen nog zien?
Ze merkt dat haar tranen op *Zijn* voeten druppen... en dan bukt ze snel, droogt *Zijn* voeten met haar haren... en dan kust ze *Zijn* voeten! En dan breekt ze de fles open, en ze zalft ze... **Wat** getuigt zij hier?
Één woord: **LIEFDE!**
Háár hele wezen wezen drukt uit: **Heer, ik heb u lief!**
Ze *huilt* liefde,
ze droogt liefde,
ze kust liefde,
ze zalft liefde!
Ze geeft zichzelf als zodanig aan Zijn voeten.
Kunt u zich op deze eerste lijdenszondag, op weg naar Golgotha en Pasen een betere boodschap voorstellen!?
'Zo blijven dan geloof, hoop en liefde, maar de meeste van deze is de liefde!'

Als Jezus daarom aan Simon vraagt: 'Ziet gij deze vrouw', dan vraagt Hij eigenlijk: 'Ziet gij wel wat liefde is'?!
Zien wij het?
Laat ik het maar heel direct, heel concreet en persoonlijk maken:
Heb ik Jezus lief!?
Leeft er in mij naar Hem toe een liefde van een orde als bij deze vrouw?!

Juist het gegeven van Goede Vrijdag en het naderende Paasfeest, waarop *God* bij uitstek toonde wat liefde voor *Hem* inhoudt: **een volkomen geven om niet!**, legitimeert een dergelijk scherpe vraag!
Want, wordt er niet ontzaggelijk veel over liefde gesproken zonder aan werkelijk liefhebben toe te komen?
Ik ben er van overtuigd, dat de vraag die Jezus stelde, onze tekst, in deze niet enkel voor Simon onthullend is!

Vindt u het ergens niet stotend, als er, als het gaat om je persoonlijke verhouding met God, hier met *categorieën* gewerkt wordt als: 'meer' en 'meest'?!
'Wie van hen zal hem dan **het meeste** liefhebben'?

Vertalen we het even naar ons toe vanavond:
'Wie van **ons** zal hem dan **het meeste** liefhebben'?

Is 'liefde' dan iets om als het ware mee te troeven?

NEE! Zo bedoelt God het niet hier in Jezus Christus - Hij bedoelt het enkel als *zelfontdekkend*!

Zó werd Simon met Hem geconfronteerd.

Simon had Jezus dan wel uitgenodigd voor de maaltijd (al of niet met een bijbedoeling, want hij was per slot van rekening een Farizeeër... dus) en Jezus is op zijn uitnodiging serieus in gegaan, maar de vraag naar Simon toe is (zoals in feite naar elk mens toe die Jezus uitnodigt): *wat* is Jezus je werkelijk waard! Alleen een maaltijd, of toch alle eer en aanbidding, alle toewijding...

En *dan* gaat Jezus vergelijken. Hij legt Simon naast deze vrouw voor als het gat om waarachtige liefde tot Hem:

'Simon, Ik ben in uw huis gekomen...!

Merk je die genade Simon?

Maar, waar bleef dan het water voor Mijn voeten?

Zij maakte ze nat, nat met haar TRANEN!

En zij droogde ze met haar haren – zo diep boog zij voor Mij...!!

Simon, waarom kuste jij Me niet?

Vanaf dat ze binnen kwam, heeft *zij* niet opgehouden Mijn voeten te kussen. Simon, waarom zalfde jij Mij niet met olie, *zij* zalfde Mijn voeten met mirre... Simon, vat jij het wel, waar het in de ontmoeting met Mij ten diepste om gaat?

*Jij, die zegt het Woord tot op de letter te kennen,
ken jij dan niet de Geest die daarin spreekt?:*

***'Hoe lieflijk zijn op de bergen de voeten van de vreugdebode, die vrede aankondigt,
die goede boodschap brengt, die heil verkondigt.'***

'Dát heeft *zij* ervaren als dé inhoud van het Mij vragen *in háár* hart en leven te komen om maaltijd te houden!

Zij heeft gezien wat jij van haar zag dat ze was: **een zondares!**

Maar, wat zag *jij* voor wat dat aangaat van **jezelf?**

Simon, Ik heb u iets te zeggen:

Een schuldeiser had twee schuldenaars.

De een was hem 500 schellingen schuldig, de ander 50.

Toen zij beide niet konden betalen, schonk hij het hun beiden.

Wie van hen zal hem dan het meeste liefhebben...

Simon, zie jezelf en zie haar in Mijn licht!

Of, je nu een kleine of een grote zondaar bent, een nette of een slechte, voor God ben je **zondaar** – geen van beide keren in staat om aan Hem de schuld te betalen.

Hij schenkt het beiden!

Zij nam het aan..., want ze voelde haar **NOOD**, en jij?

Heb *jij* gezien **wie** en **wat** *jij* bent?

Hoor het woord:

'wie met tranen zaaien zullen maaien met gejuich.... Kust de Zoon!'

Met andere woorden: liefde en de ervaring van de verzoening staan in absolute verhouding tot elkaar. Wat Jezus je waard is – je liefde tot Hem, wordt bepaald door de ruimte die je Hem gaf in je leven ten aanzien van je leven! Enkel wie zichzelf gezien heeft voor *wat* hij is in het licht van God en daarop Zijn vergevende, helende liefde ruimte heeft gegeven, zal waarachtig weten wat liefhebben is! Zoals Johannes het zegt in 1 Joh. 4: 19 *'Wij hebben lief omdat Hij ons eerst heeft lief gehad'*.

Dat nu juist was Simon vreemd. Dat nu juist is ook velen vandaag vreemd van die zich christen noemen.

O, ze hebben Jezus op de maaltijd genodigd en heten zelfs geen farizeeër, maar is het werkelijk tot volle overgave gekomen? Ze vonden zichzelf keurig genoeg om Jezus te ontvangen en beseffen,

misschien wel niet tot *op dit moment* dat om Zijn liefde waarachtig te kennen, om Hem oprecht lief te kunnen hebben, Hij *alle* ruimte in het leven verdient en je eerlijk – in waarheid – jezelf aan Hem te geven hebt.

God kijkt dwars door je heen – als bij Simon, tot in het diepste van ieders hart. Hij ziet de afweer, het mokken, de wrok – mensen die, wat deze vrouw op Simon's maaltijd beleefde en beleed, volstrekt vreemd is. Hij ziet ze ook vanavond de mensen die Jezus binnen lieten, maar zichzelf zijn gebleven, die wel over liefde weten te spreken, maar zo'n moeite hebben met oprecht liefhebben. Levens, die zich voor het ontdekkende licht van Gods Geest in deze afsluiten; die als Gods licht hen zou overschijnen nog spinrag en ander vuil, kortom zonde, herbergen.

Wat is Jezus u waard?

Hebt u, heb jij Hem waarachtig lief?

Die liefde is uit God geboren! Laten we liefhebben niet met het woord of met de tong, maar met de daad en in waarheid. Heeft iemand God lief, dan is deze door Hem gekend.

De vrouw op Simon's maaltijd is één machtige boodschap! Dat we mogen begrijpen: zij hilde tranen, ze trok zich niets van de omgeving aan - maar zag Hem, Zijn liefde die haar nood had gezien en haar toch liefhad, haar vergaf.

'en zich naar de vrouw wendende...' – ze keken elkaar recht in de ogen!

Op de maaltijd van Simon hilde ze van zondebesef, van blijdschap en dankbaarheid tegelijk – ze moest bij Hem zijn, ze kon niet zonder hem.

Haar tranen moeten voor Jezus nog kostbaarder zijn geweest dan de mirre; want... **tranen kun je niet kopen!** die waren van haarzelf, dat was ze zelf! Hier breekt zijzelf open – en wat een geur verspreidde ze, ruikbaar tot hier en nu! Bent u, ben jij je bewust van Zijn liefde?

Haar tranen getuigen vanavond voor wie nog niet tot Hem gekomen is – Hem niet zo heeft *vastgegrepen* als zij: 'mens, je gaat als je niet kiest, niet komt zoals je bent, voor jezelf *toch* niet zien wilt *wat* je bent, tegenover jezelf, je naaste, God, *radicaal verloren!*

Er is geen heerlijker plaats dan aan de voeten van Jezus! van de vreugdebode. Stel je voor zo'n grote zondaar was ik, bekend in de hele stad! en Hij vergaf me!

Haar tranen getuigen voor wie kwam maar lijkt op Simon: 'Simon, wat een vrede ervaar ik nu – Hij verkondigt heil!'

Onbegrip hier is ontstellend pijnlijk!

Het is Jezus die vanavond vraagt en zal blijven vragen totdat Hij komt: *'wie van hen zal hem dan het meeste liefhebben?'*

Hebben we het ervaren, de inhoud van Goede Vrijdag en Pasen?

Zijn we leeg geworden van onszelf en vol van Hem?

Of, wordt het Hem liefhebben nog steeds tegengehouden door niet alleen zonde, maar ons gelijk, ons eigen belang, onze zelfzucht?

De vraag van onze tekst mist elk sentiment, is geladen aan realiteit:

Hij is vanavond hier in ons midden en vraagt persoonlijk... aan u, aan jou, aan mij. Hij ZOEKT.

Er zit als het ware hunkering in Zijn vraag – want zou Hij Simon niet lief hebben gehad?

*'Alzo lief heeft God **de wereld** gehad.'* Ruimer kan het niet!

Zijn verlangen is voor ieder volkomen behoud! De toegang is VRIJ.

Wie weinig wordt vergeven, die betoont weinig liefde.

Wie veel vergeven is, die is de plaats aan Zijn voeten dierbaar, die weet wat de maker van het volgende lied bedoelde toen hij schreef:

Aan uw voeten Heer, leg ik mijn leven neer. Ik lijd en leef en sterf voor U gekruist voor mij!

De besten en de ergste kunnen er terecht!

'De offeranden Gods zijn een verbroken geest; een verbroken en verbrijzeld hart, veracht Gij niet, o God!'

'En Hij zeide tot haar: Uw zonden zijn vergeven' – Hij onderstreepte daarmee haar vrede en vreugde, nam haar *offer* aan!

'En Hij zeide tot de vrouw: Uw geloof heeft u behouden, ga heen in vrede!'

Kunnen wij ons iets heerlijkers voorstellen dan zo'n woord uit Jezus' eigen mond?
Het is het effect van overgave en liefde als antwoord op Zijn liefdes aanbod dat reëel werd op Golgotha.

'Ziet gij deze vrouw?'
Ziet gij u zelf – jij jezelf?
Zien wij Jezus?

'Ik ben in uw huis gekomen.' Hij is onze liefde *daarom* zo waard.

*U Heer, bent wonder schoon,
Naar U verlangt mijn hart.
En als uw ogen op mij zijn, vervult uw liefde mij!*

Ja? Dan nog één ding: 'Geliefden, indien God ons zo heeft liefgehad, behoren ook wij elkander lief te hebben... indien wij elkander liefhebben, blijft God in ons en Zijn liefde is in ons volmaakt geworden... Wie God liefheeft, moet ook zijn broeder liefhebben... '.

'...maar de meeste is de liefde...'

'Wie van hen – **ons** – zal Hem dan het meeste liefhebben?'

*Verlosser, Redder, Heer, moge onze tong u prijzen,
maar stemme met ons woord de daad dan overeen!
indien daarin ons hart zijn dank niet kan bewijzen,
als liederen vol roem voor u ten hemel rijzen,
is 't schoonste lofgezag vergeefs, 't is dood alleen.*

Maar Hij spreekt: Ik leef en gij zult leven. Ga heen in vrede.

Amen.